

La frase del dia

“Com m’agradaria una Església pobra i per als pobres”

Francesc, PAPA

A la tres

Carles Ribera
cribera@elpuntavui.cat

La vida breu de l'ANC

En l'assemblea de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) de dissabte a Girona els assistents vàrem poder sentir almenys tres vegades el desig explícit que aquella fos l'última trobada general d'un projecte destinat a tenir una vida breu perquè el seu objectiu, la independència, hauria de ser una fita a molt curt termini. En condicions normals pot resultar paradoxal que una organització que té tot just un any de vida faci un vot de fugacitat, i encara més quan ha aconseguit aglutinar més de 25.000 persones entre associats i simpatitzants, a veure quin partit pot presentar aquestes xifres. La vida de l'ANC tant de bo sigui efímera i deixi, almenys, el pòsit d'una nova fornada de ciutadans compromesos. Però és indiscutible que el moment històric exigeix una certa celeritat. El pressupost que

“Un esforç com el del nou pressupost només es pot fer per anar endavant i no per caminar en cercle”

ha d'aprovar el govern del país és la crua demostració d'aquesta emergència nacional. Els comptes seran terrífics i ningú amb dos dits de seny pot pensar el contrari. Patirem tots i com a màxim es podrà aconseguir que aquells sectors més desfavorits no tinguin un increment del seu perjudici. Però els ciutadans no tenim vocació de patidors si no és per assolir un fi. Un esforç com aquest només pot ser si l'acció de govern ens demostra que és per anar endavant i no per caminar en el cercle vicios del qui dia passa any empeny. Totes les formacions que donin suport a aquests números haurien de fer-ho tenint clar que ens demanen un últim sacrifici. La idea que el progrés nacional i el social són indestruïbles no pot ser només un missatge retòric per anar marejant la perdiu. La perdiu es deia autonomia i fa temps que és morta.

EDITORIAL

Els gestos que s'esperen del papa

El papa Francesc haurà de donar respostes a milions de fidels que esperen que tregui la nau de l'Església catòlica de la tempesta que la sacseja. Francesc haurà de solucionar definitivament els escàndols de la pederàstia i demostrar que, d'ara endavant, no hi haurà cap disculpa per a aquesta ni altres xacres. Però també haurà d'afrontar alguns problemes que van precipitar la marxa del seu antecessor, Benet XVI. No és un problema petit la pèrdua de vocacions ni el distanciament constant d'una bona part dels fidels, a més de l'ascens d'algunes mentalitats retrògrades. Com a jesuïta, la seva obligació serà que retorni l'equilibri.

El timbal

Llum de neó

S'acosta Sant Jordi. A les redaccions ho notem. Gran quantitat de llibres. Estem contents, però també sorpresos. Hi ha tanta fam de cultura al país perquè hi hagi tant carregament d'aliments? No, el que passa és que per Sant Jordi el llibre és un símbol. I gràcies a això molts se n'aprofiten. Fa temps que es deia que la moda dels llibres mediàtics havia passat. Mentida. Cada dia arriba com a mínim un títol amb cara coneguda. Concursos o tertúlies a la televisió, el món de l'esport i la faràndula. El greu del cas és que les tribunes d'opinió d'aquests mediàtics són aprofitades per fer promoció. No ho lamento per mi –o potser sí, m'agradaria ser mediàtic i tenir llibre–, sinó pels somnis que s'enterren de molts escriptors que quedaran eclipsats per tant de llum de neó.

Jaume Vidal

Desclot

Catalans del nord, encara

Que els recursos públics a Catalunya s'han esgarrat és una realitat feridora que només es pot ignorar des de la inconsciència. Que el drama i la calamitat no tenen remei mentre aquests recursos siguin espoliats i administrats amb criteris folls i unitaris des de Madrid, encara més. Però també és una evidència amarga constatar que no hi ha mans per aconseguir capgirar aquesta

subordinació. I això obliga a exercicis de masoquisme tan bèsties com haver de sotmetre's a una contenció pressupostària dramàtica mentre el déficit fiscal es manté per obra i desgràcia d'una virilitat casernària. I això obliga a la reducció i a la retallada. També als mitjans de comunicació públics de la Generalitat. Però obliga igualment a aplicar-hi criteris racionals i solvents. Suprimir

algunes delegacions territorials és un error de cató. Les Terres de l'Ebre no són cap broma. No ho hem entès. I Catalunya, com diu el gran Joan-Lluís Lluís, ha de ser un espai mental complet. Ja ens fan els altres prou paranormals perquè els hi ajudem des de dins.

Vicent Sanchis

Aviat sabrem si la tria del nom del papa és un gest retòric o si obeeix a una ferma voluntat de posar-se del costat dels pobres i dels que pateixen. Hi ha dubtes sobre la capacitat de Francesc, perquè durant la dictadura argentina va mirar cap a l'altra banda. Però això és el mateix que negar que les persones puguin canviar. Una primera pista sobre el nou o vell rumb de l'Església el tindrem en la tria que Francesc faci del que haurà de ser el seu cercle de confiança. El papa ha promès també millorar les relacions amb els jueus, una millora que s'hauria d'estendre als musulmans. I, per descomptat, aprofundir en l'acostament ecumènic. El Vaticà II va suposar un acostament de l'Església als problemes dels seus fidels i del món on vivia. Durant les últimes dècades, la cúria ha estat aigualint bona part d'un missatge que portava l'Església al segle XXI. Cal, per tant, que Francesc aprofundeixi en aquest mateix esperit i que abordi qüestions que són en la ment de tothom, com ara quin paper ha de jugar la dona en l'Església dels pròxims anys.